

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч. 31 (126)

АВІСБУРГ, 11. СЕРПНЯ 1947

РІК III

Консолідація Європи

„Нувель де Франс“ повідомляє, що англійський та французький комітети для об'єднаної Європи недавно відбули в Парижі першу спільну нараду. Після того як було встановлено тотожність поглядів і потребу для Англії і Франції бути піонерами Об'єднаної Європи, обидва комітети висловили бажання, щоб європейські країни не обмежилися чеканням американської допомоги від пляну Маршала, а щоб вони створили зараз же постійні технічні організми для побудови первісного кістяка об'єднаного континенту.

Комітети також ухвалили створити дві мішані підкомісії: одну, присвячену пропаганді, другу — вивченню різних проблем, зокрема німецької проблеми.

В наслідок цих франко-англійських маніфестацій був опублікований комунікат, в якому сказано:

„Перед становищем, в якому перебуває Європа чотири угруповання — незалежна ліга європейського співробітництва, Група об'єднаної Європи, Європейська Спілка Федералістів і Європейська Парламентарна Унія ухвалили координувати свої зусилля: утворено комітет зв'язку, який вирішив удатися з закликом до всіх парламентів Європи, щоб залучити їх до участі в Конгресі Європейської Парламентарної Унії, який відбудеться в м. Гштааді (Швейцарія) від 8-го до 10-го вересня 1947 року“.

Слід відзначити, що ідея створення Об'єднаної Європи має багато прихильників і в Німеччині. Як повідомляє „Мітельбаеріше Цайтунг“ за 25. липня, німецькі паневропейські спілки відбули спільне засідання 12-го липня в Ганновері. Туди з'їхалися представники 8 німецьких Об'єднань: Уніон Європа-Ліга з Мюнхену, Паневропа-Спілка з Берліну, Європа Уніон з Мюнхену-Гладбаха, Паневропа-Унія з Гамбургу, Ліга Європейських Сполучених Держав (УСЕ) з Ашебергу, Німецька Ліга для федералістичної Унії Європи з Шварте, Європейська Акція з Штутгарту, Європейська Спільнота з Кахтенхайузана-Ліппе.

Предметом нарад було утворення „робочого товариства“ й в'яснення

змісту праці окремих спілок. На Баварію була визнана для американської зони головною керівною паневропейською організацією Уніон-Європа Ліга (Мюнхен, Герцогштрассе 5). Вона представлена в новому „робочому товаристві“, яке ухвалило створити Координаційний Комітет. Цей комітет повинен усунути розбіжність в поглядах і вихованні німецького народу, особливо молоді, відносно європейського думання і європейської свідомості і якнайшвидше добитися великої активності німецької співпраці в дусі європейської цілеспрямованості.

Ми спостерігаємо широкий ідейний консолідаційний рух серед найсильніших народів Європи, який в

найближчий час дасть реальні наслідки. Зрештою, ми вже маємо фактичні ознаки реальності цього руху — це відгуки європейських країн на плян Маршала: паризька конференція 16 європейських країн і утворення нею робочих комісій. Ми бачимо отже нестримні змагання до господарської єдності західноєвропейських країн, за якою без сумніву прийде й політична єдність. Увесь цей рух доводить, що державні діячі, з одного боку, усвідомлюють собі, що держави це перш за все — господарчі організми, і що, з другого боку, до тієї ж думки прийшли представники громадської думки цивілізованих народів Європи. Європейська революція відбувається, і ми, українські емігранти, повинні і собі витворити думку про неї і знайти наше місце в ній.

Г-ко

Папа про права робітника

Берлінська газета „Таресшірель“ подає за агенцією „Ройтер“ з Ватикану, що Папа Римський прийняв кілька американців, які брали участь в міжнародній робітничій конференції в Женеві, й говорив їм про права робітників в суспільстві.

„Чесний робітник, — сказав Папа, — глибоко в своєму серці несе справедливе пристрасне бажання незалежності й бажання забезпечити посідання того, що є для нього й для його родини необхідне, бо він хоче жити в згоді із своєю гідністю й своєю совістю.“

Тому Церква завжди захищатиме його від кожної системи, яка хоче відкидати його невід'ємні права, підпорядковуючи його якійсь бюрократичній кліці, яка має політичну силу. Будь-яка організація для по-

кращання життєвих умов залишиться бездушною й безплідним механізмом, якщо основний закон для прав творчої людини не матиме таких пунктів:

1. Повага до свободи кожної людини незалежно від того, яке становище займала вона в суспільстві.
2. Визнання солідарності всіх людей, бо вони належать до великої людської родини, яка створена любов'ю всемогутністю Бога.
3. Як імперативну вимогу до суспільства треба ставити добробут загалу перед особистим стремлінням до вигоди.

Якщо переконання людини буде оновлене й зміцнене в дусі цієї істини, тоді становище трудящих також покращає. Держава, основи якої спираються на моралі й релігії, є найбільш захищеним робітника“.

США і Англія жадають в'яснення

Відень. — На засіданні Союзної контрольної Ради Австрії, англійський представник генерал сер Джемс Стіль вніс з американським головнокомандуванням ухвалу, в якій говориться, що советська військова влада дедалі все зменшує кількість нафти для австрійського населення. Ця ухвала запитує советського представника, в якому саме обсязі експортується австрійська нафта і яку оплату за це одержує Австрія. Генерал Стіль далі заявив, що місячна продукція австрійської нафтової промисловості становить 65.000 тонн, тоді як австрійському господарству в липні совети дали тільки 26.000. З офіційної чехословацької торговельної статистики видно, що Чехо-Словаччина на протязі останніх 15 місяців вивезла з Австрії велику кількість нафти, але це робилося без відома австрійського уряду і без жадної за це заплати. Советський представник генерал Курасов відкинув ці обвинувачення і на цю тему відмовився далі розмовляти. Американський головнокомандувач в Австрії,

Кейз, одночасно відповідаючи на советську протестаційну ноту про 100 міль. доларів як подарунок США для Австрії, сказав, що США будуть раді, коли командувачі інших трьох зон підтримають допомогую програму. Далі він заявив, що допомогую акція не порушує договору 4-х великодержав щодо Австрії та що США не мають наміру займатися контролею австрійського господарства.

БОЛГАРСЬКО-ЮГОСЛАВСЬКИЙ СОЮЗ

Білгород. — В спільному комунікаті виданому болгарським і югославським урядами повідомляється про складення умови між Болгарією і Югославією про спільну військовою допомогу, а також про повну господарську і культурну співпрацю між обома народами. В цій умові є одна замітка про „спільну акцію“ в випадку грецької „провокації“ і щодо інших міжнародних питань. Югославія зривається репараций з Болгарії на суму 25 міль. доларів

Мир в Індонезії

Нью-Йорк. — Рада Безпеки на своєму засіданні з 4. 8. постановила 8 головами проти 2, що утрималися, наказати урядам Голландії і індонезької республіки негайно припинити військові дії. Франція і Бельгія утрималися від голосування. Уряд індонезької республіки заявив, що він з задоволенням приймає постанову Ради Безпеки про негайне припинення військових дій. Індонезький уряд хоче, щоб Рада Безпеки утворила комісію мирних посередників з представників багатьох країн. Голландський генерал-губернатор наказав голландським військам припинити з 4 на 5 серпня військові дії проти військ індонезької республіки. Частина Яви і Суматри буде зайнята голландськими військами. В цій частині країни голландський уряд перебирає на себе повну відповідальність за спокій і порядок. Генеральний секретар арабської ліги заявив, що постановою Ради Безпеки в індонезькому питанні — це „перша справжня перемога Об'єднаних Націй і зміцнення її престижу на всьому Сході“.

Нищення українців

Швейцарський незалежний щоденник „Ді Таг“ (ч. 164 з 17. 6. ц. р.) під наголовком „Мордування українців“ повідомив: „Подорожні з Польщі, які залишили Краків, повідомляють, що в містах Ряшів і Перемишль багато українців згинulo під час погромів. Поліція заховувалася під час погромів спокійно, замість не допустити до погрому місцевого українського населення. Озброєні цивільні поляки вдиралися до українських домів, мордували мешканців і грабили помешкання. Кількість замордованих — значна. Поблизу Ряшева поляки підпалили табір інтернованих українців, призначених до переселення в Східну Прусію. Советське посольство у Варшаві відмовилося взяти під охорону тероризованих поляками українців та заступитися за них перед польською владою, заявляючи, що тут ідеться про українців, які відмовилися виїхати до Сов. Союзу.“

✧ Уже протягом 6 місяців американське військо та фльота проходять досконалий перевишкіл в справі користування атомовою зброєю. Генерал-майор Гровес, який під час війни очолював справу дослідів та удосконалення атомової зброї, разом із своїм заступником контр-адміралом Парсоном наглядають за перебігом навчання.

✧ Останнім часом виявлено велику розгалужену організацію, яка нелегально перевозила жидів до Палестини. Щоб здобути від бережних власників згоду на перевезення жидів до Палестини, жидівські організації вжили цілу низку заходів. Одним із них є масове підроблювання віз на виїзд жидівських емігрантів.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Головна Квартира віяких апеляцій від тих, що втратили права ДП, ве приймає. Всі ті, що подавали апеляції і одержали відмову відповідей, мають скласти нові апеляції і подати їх до Control Center Area Team PC IRO там, де їх вперше вискринінговано. Особи, що живуть приватно і не мають статусу ДП, але бажують його дістати, мусять знайти відповідний Control Center в районі свого замешкання і там пройти скринінг. Якщо їм не вдасться віднайти такого Контрольного Центру, тоді треба повідомити ЦПУЕ у Франкфурті з тим, щоб полагодити цю справу через Головну Квартиру.

Політичний огляд

„Неоголошена війна”

Напруження між Грецією та її сусідами — Югославією, Болгарією та Албанією не зменшується. Все нові повстання комуністів у Греції дстають, як твердить грецький уряд, допомогу з балканських країн. Щоб вяснити, хто і як помагає грецьким комуністам у війні проти грецького уряду, мала бути призначена міжнародна слідча комісія. Створити таку постійну балканську слідчу комісію запропонував представник Америки на засіданні Ради Безпеки в Нью-Йорку. Проти цієї пропозиції виступив представник ССРС Громико на засіданні Ради 29. липня. Він ужив свого права „вето” (забороняю) і цим способом перекреслив американський плян. Наслідком цього навкрузі балканської справи утворилася дуже напружена атмосфера. Представник Америки в Раді Безпеки Джонсон виїхав у Вашингтон на нараду з міністром Маршалом. Джонсон назвав советське „вето” „надзвичайно поважкою подією” і поставив пропозицію — перервати засідання Ради Безпеки. Після советського „вета” грецький міністер війни Венізелос заявив, що цим советський уряд розкрив свої справжні наміри, а саме — продовження „неоголошеної війни”. До советського протесту проти утворення балканської слідчої комісії прилучилися советизовані балканські держави. Разом з ССРС вони заявили, що Рада Безпеки не може „накинати” слідчої комісії балканським країнам.

Настрої в советській армії

Як показують події на Балканах, советський уряд не перешкоджає „гри з огнем”, що провадиться на грецьких кордонах і в самій Греції. Чи ця політика відповідає настроям советського війська — це інше питання. Нема сумніву, що перебування советських армій у різних країнах середньої та Південної Європи робить великі зміни в думках і настроях советського воїнства. Советські люди придивляються до життя в окупованих країнах, порівнюють з життям в ССРС і роблять свої висновки.

Коли після упадку Наполеона 1814 р. російське військо побувало у Франції та в інших країнах Європи, то царські воєнки заразилися революційним духом, і наслідком того було повстання т. зв. декабристів в Петербурзі і в Україні 1825 р. Щось подібне відбувається з советським воїнством тепер. Тому советська влада, щоб відмежувати своє воїнство від впливу людности окупованих країн, творить для них своєрідне „гетто”: советські солдати і старшини мають жити в кремних кварталах, без зв'язку з місцевим населенням. Навіть зубожена шестилітньою війною Європа здається привабною для советського воїнства. Тому то советські воєнки не хочуть вертатися додому з окупованих країн.

Індонезія

Пам'ятаємо добре, що 1946 р. міністер закордонних справ Советської України Д. Мануїльський рішуче вимагав на засіданні Об'єднаних Націй, щоб Яві та іншим островам Голландської Індії дати повну незалежність. У відносинах між Індонезією та Голландією за другої світової війни настали великі зміни. Голландія збідніла, натомість її колонії забагатіли і дозріли до незалежності. Колоніальні держави мусять брати на увагу самостійницькі рухи серед кольорових народів. Американці визнали повну незалежність філіппінських островів, Індія здобуває незалежність в союзі держав Британської імперії. На цей шлях була вступила й Голландія. Збройна боротьба, що вибухла недавно в Індонезії між голландцями та військом Індонезії, занепокоїла світ. На пропозицію австралійсько-

КОМІТЕТ ОБОРОНИ ВИГНАНЦІВ

В Нью-Йорку повстав Комітет оборони вигнанців у президентію якого входить: відома американська журналістка Дороти Томпсон, колишній губернатор Нью-Йорку Чарлз Полетті і Роберт Ля Фаллет. Комітет займається обороною вигнанців в Європі. У принципі комітет погоджується з ІРО, але вважає, що крім допомоги у переселенні, вигнанці потребують також політичної оборони перед загрозою з боку тоталітарного режиму советів.

го уряду цей конфлікт передано на розгляд Ради Безпеки. Обидві сторони прийняли цю пропозицію. Супроти цього дивним і незрозумілим для світу лишається рішення советського уряду не допустити слідства в справі грецькій.

Румунія

Потроху спадають „фігові листки”, демократичною фарбою помальовані, і перед цілим світом вирисовується фігура голого тоталізму. В Румунії на око все по-старому: король, парламент, політичні партії, преса різних напрямів і т. д. Ше й досі король їздить в авті, що йому колись подарував Гітлер, а на грудях у молодого короля пишеться советський орден. Але демократичні декорації — це одно, а дійсність інша. Відомість про розпуск румунської селянської партії і про арештування голови цієї партії Юлія Маніу викликала нове занепокоєння і протести в широкому світі. Комуністичний уряд у Букарешті заявив, що Маніу

нібито змовлявся з своїми прихильниками з допомогою закордонних держав скинути реперішно румунську владу. Нас не здивує, коли на суді 74-літній Маніу „признається і покається”. Такі процеси ми вже бачили деінде. Треба нагадати, що румунська селянська партія була визнана демократичною організацією ще на конференції в Ялті, де були Рузвелт, Сталін і Черчил.

Московські пляни на Балканах

Голова болгарського уряду, колишній голова Комінтерну Дімітров відвідав столицю Югославії Београд і мав наради з марш. Титом. Світова преса вважає це за перший крок до здійснення пляну Москви: має утворитися федерація балканських держав. До недавнього часу цьому стояло на перешкоді суперництво Тита з Дімітровом, але Москва їх помирила. До балканської федерації, за московським пляном, має належати також автономно республіка Македонія, з портом Салоніки, що лежить у Греції. Так через балканську федерацію Москва могла б дістати вихід до Егейського моря.

Одначе побратимство не бажане

Берлін. — Советське головне командування в Німеччині заборонило цивільному російському персоналові і його співробітникам мати зв'язки з німецькою людністю. Досі російська влада дозволяла цивільному персоналові, а також і офіцерам окупаційної влади з їхніми родинами жити разом з німецькими родинами. Тепер советські цивілісти повинні перебраться із своїми родинами до ізольованих кварталів, призначених для советських громадян. Можливо, що це сталося в зв'язку з новими приписами безпеки, ухваленими на останньому засіданні Верховного Совета ССР в Москві. Генерал-полковник Курасов видав розпорядження, про заборону контакту між советськими урядовцями і австрійським населенням. Забороняються шлюби між російськими солдатами і австрійськими підданими. З авторитетних

джерел повідомляють, що російські солдати намагаються різними способами залишатися в Австрії і не хочуть повертатися до батьківщини. 57 російських офіцерів заподіяли собі смерть разом із своїми родинами в Медлінгу в 15 км. на південь від Відня, коли їм було наказано повернутися до Росії. Припинено видавання відпусток, щоб перешкодити советським людям поширювати дома відомості про західно-європейські відносини. Тих, хто вертається додому, обшуковують і відбирають все майно, придбане на заході. Випадки дезертування місячно доходять до 200 осіб. Советські солдати кидають свої частини, ховаються в горах південної Австрії, інші міняють свої прізвища і віддаються до рук союзної влади як „ДП-особи”. — (Ді Ное Цайтунг, ч. 61 з 1. 8. 47).

Звіт о. Прот. С. Савчука

„Наш Шлях” пише, що клуб українських професіоналістів і купців відбув свої чергові сходи в Елтаер Шато (Канада) 26. м. м. Проводив сходами през. клубу д-р В. Бачинський, присутніх на зборах було 60 осіб. Головною точкою програми був доклад о. Прот. Савчука, що недавно вернувся з поїздки в Європу. Прелегент подав цілий ряд вражень про життя в таборах на вигнанщині та довше спи-

нився на культурно-мистецькій діяльності в українських осередках на вигнанщині. Недавно відбута виставка українських малярів і скульпторів в Мюнхені викликала подив між чужинцями та здобула перше признание. Говорив прелегент також про високу мистецьку вартість і других ділянок — як театральної, хорової й музичної. Особливу вагу звернув о. Савчук на важкі умовини серед яких живе наша студіююча молодь. Він бачив як студенти мешкають в будинках без меблювання, опалу й без ліжок. Сплять на голих сінниках, харчі не вистарчають, температура в помешканнях доходить до 15 ступенів зима. Словом — живуть в крайній нужді. Щоб бодай частинно запобігти їхнім потребам, переведено було збірку на поміч студентам-вигнанцям, яка виносила 230 доларів. Назагал, як висловився о. Савчук, життєві умови наших вигнанців де-що кращі в британській зоні ніж в других. Тут видно деяку контролю майже в кожній ділянці.

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ — ВИГНАНЦЯМ

„Українець у Франції” повідомляє, що дня 10. 5. ц. р. відбувся в Чикаго в місцевій опері, великий концерт, з участю фільмового артиста з Голівуд — українця Івана Годяка, молодого скрипачки-віртуозки з Канади Донни Гресько, оперової співачки Марії Полинж-Лисогір та Ол. Кульпак. Цей концерт був призначений на посилення допомогової акції українським вигнанцям. Чистий прибуток на допомоговий фонд виносить — 4.500 доларів.

КОРОТКІ ВІСТКИ

✱ Ген. Айзенгауер, шеф американського генерального штабу, виїхав на маневри американської армії на Алясці.

✱ До Франкфурту з Берліна прибув американський міністер війни Кенетт Рояль в супроводі ген. Клея і амбасадора Марфіх. По короткому затриманні у Франкфурті американський міністер війни відлетить до Мюнхена і Зальцбургу.

✱ Авто президента Італії зударилося з поліційним авто. Президент де Ніколя був легко пошкоджений.

✱ В Бірмі створено новий кабінет міністрів з 14 членів.

✱ Комісія 4-х великодержав по опрацьованні мирового договору з Австрією відклала своє засідання на місяць вересень.

✱ В Чіле створився новий уряд, який складається переважно з військовиків і технічних фахівців.

✱ Прем'єр Єгипту, який тепер перебуває в Америці, був прийнятий президентом Труменом і міністром закордонних справ Маршалом.

✱ В Отаві закінчилися розмови про унію між Канадою і Нов. Фундландією.

✱ Дружина президента Аргентини, Ева Перон, яка тепер перебуває у Франції подарувала на жертви експлозійної катастрофи в Вресті 500.000 франків.

✱ Дуже велике число балтійських громадян утікає через Балтійське море до Швеції. Вони заявляють, що совети всіх балтійців вивозять на Сибір.

✱ США передають, в рахунок американського допомогового пляну для Греції і Туреччини, зайвий матеріал зі свого воєнного запасу, який знаходиться в Німеччині.

✱ Помер після операції президент Уругваю.

✱ Англійський губернатором для домінії Індустану назначений теперішній віцекороль Індії Мавбетен, а для домінії Пакістану Могамет Алі Інах.

✱ Грецький уряд призначив на боротьбу проти грец. партизанів 20 міль. драхм.

✱ Щоб відплатити за страту трьох жидівських терористів у Акре, жидівська підпільна організація „Іргун Цвай Леумі” повісила двох полонених, англійських сержантів.

✱ Єгипетський уряд гарантує притулок всім німецьким полоненим — втікачам з англійського полюну. Всі полонені, що мають спеціальний вишкіл і втекли із зони Суецького каналу, можуть записуватися до єгипетського війська.

✱ В Італії відбуваються перші після війни маневри італійської армії, кількість якої становить 140 тис.

✱ Генерал-майор Олівер, керівник американської військової місії в Туреччині, запропонував модернізувати турецьку армію за допомогою американських матеріалів.

✱ У Мадярщині створилася нова „незалежна партія”, яку очолює колишній провідник партії дрібних хліборобів Цольтан Пфайфер.

✱ В день народження Муссоліні в Римі розкидано багато проклямацій, присвячених його пам'яті.

✱ Румунський парламент ухвалив розпустити національну селянську партію Ю. Маніу закидаючи їй недемократичність і готування протиурядової змови.

✱ Рада Безпеки обговорюватиме ситуацію в Індонезії і питання про становище на Балканах у зв'язку з вето Громико. Голландсько-індонезійський конфлікт Австралія і Індія внесли на розгляд Ради. Австралія розглядає конфлікт в Індонезії як порушення миру і тому закликає вжити негайних заходів для припинення воєнних дій. Голландський амбасадор в США вважає, що Рада Безпеки не має права обговорювати це питання, бо цей конфлікт не можна розглядати, як конфлікт між двома суверенними націями.

✱ Тимчасові уряди Пакістану і Індустану призначили двох англійських генералів на головкомандувачів своїх армій.

✱ На одній пресовій конференції голова американської місії в Греції Грісвольд заявив, що діяльність американських експертів у Греції не обмежуватиметься лише консультативними функціями — вони матимуть великі адміністративні повноваження. Через 10 днів прибуває до Греції американський корабель з воєнним матеріалом і предметами першої допомоги.

Українська пропаганда між чужинцями

П. Р. Льницький помістив у „Часі“ з 22. 6. п. р. статтю, в якій звертає увагу на недостатнє інформування чужинців про українські справи. Автор слушно зауважує, що ми не можемо себе ізольовувати від світу та що коли офіційна Україна, себто радянська, не бере участі в міжнародному житті, цей обов'язок спадає на українську суспільність, в тому числі на еміграцію.

П. Льницький вказує на те, що „національна справа України ще й досі не визнана світом“. І немов на потвердження цього вислову п. Льницького, рівночасно понало мені до рук 2. число видаваного українцями в США квартальника „The Ukrainian Quarterly“ з зими 1947 року. Є у ньому зреферовані між іншими такі публікації: колишнього провідника російської революції Керенського; проф. Віліяма Розе та д-ра Макса Лязерсона, в яких вони торкаються української проблеми. Всі три автори своїх праць на позиціях Росії, обстоюючи, очевидно, ідеали єдиної невідомої.

Отже з трудом доводиться переконувати світ у тому, що існує український народ, який має свої власні національні й політичні державні ідеали.

Світ тепер, очевидно, ще під впливом ворожої панросійської та большевицької пропаганди. А тому мусимо ми протиставити нашу українську пропаганду між чужинцями.

П. Льницький вказує при тому, що „тепер для нас добра міжнародна кон'юнктура, тому що там іде ідеологічна боротьба між прихильниками демократії й комунізму“.

П. Льницький чомусь не згадує про боротьбу із тоталізмом і фашизмом. Цю боротьбу не усунуло з денного порядку нашого політичного життя навіть розкодження демократії з большевизмом. Боротьбу з большевизмом провадять тепер на найбільш загрожених позиціях саме найбільш антифашистські сили демократії, саме партія Праці у Великобританії та соціалісти у Франції.

Американська демократія, яка висунулася на чолі цієї боротьби, з доцільності протиставить большевизмові — соціалізм.

Навіть провід в організації ОН (голова і генеральний секретар) не припадково, а доцільно опинились в руках соціалістів. У всесвітньому робітничому професійному руху, — як слушно це зауважив свого часу д-р Степан Баран, — відіграє чим раз більшу роль в господарському, а так само і в політичному житті боротьба між прихильниками соціалістичної демократії і большевицьким тоталізмом.

Це мусимо ми мати на увазі, коли говоримо про українську пропаганду між чужинцями. А тим часом у нас ще й тепер один наш часопис час від часу пускає статті, в яких не критикує демократичним методом соціалістичної політики, як це робить, прим., Черчил в Англії, але по-вулицькому лає соціалізм. В загалі такої боротьби впало на адресу соціалізму навіть слово „злочин“.

Систематичне інформування чужинців про українські справи почали з-поміж нас Михайло Драгоманів та Іван Франко в ранню добу українського соціалістичного руху. Але скільки лайки публічно, в пресі, щоб і чужі могли читати, виспалося на них з сторони тих, що вважали український патріотизм як свою монополію. Дісталось Мих. Драгоманову й Ів. Франкові за служіння чужим. От недавно один докторизований наш критик договорився до того, що краще було б, якби не згадували періоду діяльності Ів. Франка „у наймах у сусідів“, бо це ж не український національний справі служив тоді великий каменярь. Ще більше, один український американський католицький часопис напав навіть на Франка за його безбожність.

Ні негуванням, а ще менше лайкою ніхто ще соціалізму не знищив.

Коли ці рядки писав я, саме якраз до міста, де живу, приїхав з доповіддю про „Християнський соціалізм“ сузіт патер Еміль Шміц з Кельну.

Треба б щоб наші духовні й світські інтелігенти послушались, як спокійно говорив цей сузіт про соціалізм, намагачись, очевидно, шідти до нього з християнського й католицького становища. Лайки там ніхто не почув, хоч була основна критика, але й одночасно визнання важливості цієї проблеми.

А як у нас? Взагалі ми чомусь у виступах тут, на еміграції, придержуємося не критики, а лайки, байдуже своїх чи чужих, коли тільки вони не з нашої парафії чи партії.

От минулого року один із наших чолових духовників на одній проповіді ні сіло, ні пало назвав Лютера розпусником. Чи уявляє собі хтось із нас того духовника в ролі представника нації, її

експонента між чужинцями? Поминаю те, що половина населення, серед якого нам доводиться тут жити, на еміграції, саме є прихильники науки Лютера та що таке висловлення українського духовника мусить їх обурити.

Це був нетактовний вчинок, за який ніхто не міг проповідника потягнути у нас до відповідальності, але це показує на цілковитий брак орієнтації у того духовника в тому, що діється на релігійному і національному полі в Німеччині в сучасну пору, де тепер ідуть спільно католики й протестанти в національно-політичній боротьбі, творячи одну християнсько-демократичну партію, де на консакрації католицького єпископа в Мюнхені офіційно бере участь представник євангельської церкви, де католик Адам Букрайс пише монографію про Лютера, до якої вступне слово дає протестант Юлій Шілер та католицький монах-бенедиктинець о. Беда Данцер.

Мабуть про все це не знав, не чув та навіть не думав наш доморослий золотустий проповідник? Не диво, що того року його слідами пішов інший проповідник, який тим разом причепився до Вольтера.

Навіщо такі дикі впади в проповідях для народу? Ні ці духовники, ні їхні слухачі не знають ні науки Лютера, ні творів Вольтера. Слухачі може вперше про них почули. Навіщо такі проповіді, які нічого не вияснюють, виголошувати на чужині, прилюдно?

Чи можна таких журналістів та інтелігентних проповідників висилати нині як представників українського народу, щоб вони інформували та адокували нам прихильність чужих для української справи? Чи тим здобудуть вони для нас симпатії та послух? Наші робітники ідуть на працю до Бельгії, Англії, Франції і т. д. Там робітничий рух, професійні організації сильні. Відмінні вони від тих, що їх тут творить наше представництво на еміграції, і своєю суттю, своїми завданнями, працею, своєю структурою. Членами тих професійних організацій наші робітники повинні бути. Але чи подбав хто про те, щоб зв'язатись з тими профспілками та в який би спосіб це зробити?

В Англії профспілки — тредюніони є під впливом соціалістичної партії праці. Те саме в більшості і у Франції. В Бельгії профспілки або соціалістичні або католицькі. Але ні наші католики, які не мали досі нічого спільного з робітничим рухом, ані українські соціалісти, які в професійних робітничих організаціях колись працювали, — ні одні, ні другі не виробили досі плану праці і не подбали належно про те, щоб увійти в порозуміння із профспілковим закордонним рухом, вестити туди наших робітників-емігрантів та віддати їх під опіку тих організацій.

Чому? Бо ми всі зайняті високою політикою і на такі буденні справи не звертаємо уваги, а що важніше з партійних мотивів еміграційної гризні не хочемо туди до праці допустити не своїх, не партійних людей, бо соціалізму не визнаємо і, окаяним одверто, думасмо, що вдасться нам адалека від нього затримати українських робітників навіть в такій Бельгії чи Англії.

Ми все маємо свої питомі хитрування, думки й переконання.

Коли я минулого року з деякими знайомими обговорив справу інформування чужинців про „Україну, радий я, щоб хтось із українських духовників поїхав до Лондону до Кентерборійського архієпископа. На це почув я, що „католицький священник не може їхати до некаатолицького владика“.

От тобі ментальність! Католицький Папа може приймати і говорити із жидами, а український духовник не буде про українську справу говорити із духовником протестантським. Чи ж дійсно ми більші католики, ніж сам Папа Римський?

Коли ми хочемо йти у світ інформувати чужинців про нас, треба мати світову, загальнолюдську ментальність.

Збори прихильників УВАН

22 липня п. р. в таборі „Сомме-Касерне“ в Ангсбурзі відбулися Організаційні Збори Товариства Прихильників Української Вільної Академії Наук. Збори відкрив проф. Курінний з'ясувавши потребу такої організації. Зокрема підкреслював, що єдиним зберігачем українського обличчя є тепер еміграція.

Ця обставина накладає на українську еміграцію, зокрема на українських науковців, обов'язок зберігати культурні цінності довговікової праці українського народу включити ці надбання в творче русло інших народів світу. Українська наука мусить показати світові величчя і силу українського духа, включаючись в процес боротьби за повну самостійність українського народу. Завдання це може виконати Українська Вільна Академія Наук, гуртуючи біля себе майже всі наукові сили, що опинилися на еміграції.

З метою допомогти в реалізації цих завдань ініціативна громадська група рішила покликати до життя окреме „Товариство Прихильників Української Вільної Академії Наук“, яке мало б за мету організувати матеріальну базу для праці самої Академії.

При УВАН працює тепер 14 наукових груп, що відбули вже 16 наукових конференцій на яких прочитано 125 наукових доповідей. Деякі праці були видруковані.

Колгосп очима американця

(Уривок з нариса „На колективній фермі“ Джона Строма, „Ріберс Дайджей“ ч. 3. 1947)

Поле з босими жінками, що втомлено згиналися над збіжжям, жнучи його малими серпами, здавалось ілюстрацією, вирізану зі сторінок біблії.

— „Чому б вам не вжити комбайнів“ — здивовано запитав я. Я пригадав собі фото і малюнки, що їх часто доводилось бачити: — ескадри тракторів, що велично йдуть російськими степами, тягнучи за собою гігантські комбайни через океани золотих нив.

„Ми ще ніколи не мали тут у себе тих комбайнів“, сказав Петро Чебаков. Він був головою „бригади“ з 30 робітників, однієї з 4-ох бригад усього російського колгоспу недалеко від Сталінграду.

Ще навесні 1946 року я залишив свою посаду головного редактора сільсько-господарського часопису „Степовий хлібороб“, щоб зробити турне по Європі, виходячи з переконання, що мир залежить від порозуміння між простими людьми всіх націй світу. Я подав прохання видати мені советську візу. Чекаючи на неї, я встиг відвідати всі інші краї Європи. Через п'ять місяців я ще її не мав.

З Берліну я послав таку телегра-

Треба добре орієнтуватись у тому, що діється у світі, як виглядає світова політична біржа та з чим на неї й як йти. На все це ми чомусь не звертаємо уваги, не хочемо розуміти, що по світі ходимо не самі, що зі своєю ментальністю нетерпимості, заскорузлості ходити по світі не можемо.

Треба, не зрікаючись своїх національно-політичних українських ідеалів, таки принорвуватись до нового для нас оточення.

А перед усім треба між собою діяти, нарешті, до замирення не на словах чи резолюціях, але на ділі. Треба вважати навіть своїх партійних противників за українців та до інформації й пропаганди між чужинцями вживати тих, що в даний мент можуть найбільше для нас серед тих обставин зробити. Треба нам всім вірити, що й католик українець серед католиків-чужинців і соціаліст-українець серед соціалістів-чужинців, кожний на свій спосіб, буде гідно й чесно заступати загальну національно-українську справу.

Поділ ролей і завдань мусить бути для самого успіху нашої справи.

От ці примітки та зауваження насунула мені актуальна стаття п. Р. Льницького в „Часі“. Кидаю їх в нашу громаду не для сварки чи боротьби, але для того, щоб на цю важливу справу звернути увагу; щоб ми доцільніше та справедливніше до неї підходили та ставились.

А. Чернецький

Зборами проводив дир. В. Блавацький. У Президії засіли голова ЦПУЕ В. Мудрий, архієпископ УАПЦ Ігор, проф. Дмитро Дорошенко, мгр. М. Кушнір і проф. Одарченко.

По доповіді проф. Курінного дир. В. Блавацький відчитав проект статута над яким розвинулася досить жива дискусія. Статут має тимчасова Управа Т-ва доповнити і справити та предложити на установчих загальних зборах до затвердження.

Покищо прийнято, що ТПУВАН буде мати чотири роди членів, а саме звичайних з місячною вкладкою 10 нім. марок, і вступним внеском 20 нім. членів — добродіїв з одноразовою вкладкою 10.000 нім. марок, членів-кураторів з одноразовою вкладкою 5.000 нім. марок і членів фундаторів з одноразовою вкладкою 1.000 нім. марок і подвійною місячною вкладкою звичайного члена.

До тимчасової Управи обрано п. голову В. Мудрого, проф. Курінного мгр-а М. Кушніра, інж. п. Сопінського та Директора А. Лобачевського.

Про найближчі завдання і організаційну схему Товариства Прихильників Української Вільної Академії Наук коротку доповідь виголосив др. І. Федів.

Збори пройшли в поважній та діловій атмосфері. Треба сподіватися, що намічену працю Товариство Прихильників УВАН виконає.

А. К-Р.

бо людська робоча сила тут дешевша і знаходиться в більшій кількості, ніж кільчастий дріт. Метою нашої подорожі був колгосп „Червоный Жовтень“.

Маєток складався приблизно з 100 хат, типових російських „ізб“. Більшість — з солом'яними стріхами, а деякі з дерев'яними. Відсутність квітів і дворів спереду надавала селу суворий і голий вигляд. Коли ми їхали до будинку управи, з усіх боків позбігалися босі діти, що вимахували нам руками на знак привітання під наслідок зробленою аркою: „Привіт нашим американським друзям!“ Нас зустрів голова колгоспу, молодий демобілізований солдат з рукою ще на перев'язці, єдиний комуніст. Коли ми сіли на купі пиляних дощок я почав занотовувати відповіді голови.

В колгоспі було 83 родини, разом 436 душ. Із 136 осіб, здатних до праці, 116 було жінок. По всіх колгоспах, де я бував, я бачив, що 80% праці роблять жінки. Вважаючи це наслідком війни я звернувся одного разу до міністра сільського господарства, питаючи його, яку частину сільської праці мають робити жінки за 15—20 років, на що він відповів: „Лише 55%“).

*) В Америці жінки взагалі не працюють в полі, а лише коло дому. Навіть корів доять чоловіки.

Українська газета у Франції

По звільненні Франції від німецької окупації вже з початку 1945 року з'явилася перша в нових умовах українська газета в Парижі „Українець у Франції”. Це був місячник, що виходив як додаток до видання французькою мовою „Синдикалізм” і являв собою орган професійного об'єднання українських робітників. З кінця 1945 року таким же додатком до „Синдикалізму” виходить також місячник білоруською мовою „Беларускія навіни”. Редактор українського додатку п. Іван Попович намагався увесь час перетворити його на тижневик розуміючи, що ті чотири сторінки невеликого формату, які з'являлися раз на місяць, не могли задовольнити українського читача у Франції. До того ж наклад газети був невеликий і міг обслужити лише 3--4.000 читачів, в той час як загальна кількість української еміграції у Франції досягала 100.000 чол. Умови існування українського органу у Франції були складні і важкі: газета не мала ні власної друкарні, ні достатньої кількості паперу, ні потрібного помешкання. Ввесь тягар редакційної роботи лежав на одному-двох людях і газета мусіла задовольнятися лише тими грошовими засобами, які вона збирала з читачів по 10 франків (на німецькі гроші -- 1 марка) за число. Але труднощі були й іншого порядку. Газета була довгий час відірвана від української еміграції в Німеччині і не мала змоги подавати відомості про українське життя в трьох зонах окупації, ще менше про життя на українських землях. Передрук про це з чужинецької преси міг робитися лише за застереженням, бо російська й польська преса подавали інформації про українців тенденційно перекручені та у відповідному освітленні. Від читачів увесь час ішли нарікання на високу ціну газети і рідку її появу. Але газета не спромоглася досягти тиражу в 10--20 тис. примірників, що дозволило б збільшити розмір і перетворити її на тижневик, не зважаючи на енергійну кампанію, яку поведла газета з початку 1946 р., закликаючи всіх земляків допомогти їй у цьому збільшенні числа передплатників та пожертвами на пресовий фонд.

Боротьба за свій орган провадилася редакцією не тільки на зовнішньому полі, -- газета ввесь час працює також над покращанням свого змісту і вигляду: збільшується формат газети, інформації про українське життя становляться ширшими і різноманітними, збільшуються в кількості. Разом з тим використовується кожна нагода, щоб на зібраннях чи то жіноцтва, чи робітництва ставити пи-

тання про наближення газети до свого читача.

З липня 1946 р. „Українець у Франції” стає двотижневиком, а з грудня стає незалежним від французької синдикалістської преси, самостійним органом „Об'єднання українських робітників у Франції”.

„Нашим завданням, проголошувала газета, є правдива інформація про життя й боротьбу на рідних землях та розбудова українського національного життя на чужині, боротьба за кожну одиницю української нації, за її добробут, за її гідне місце в чужому суспільстві, оборо-

В ДЗЕРКАЛІ ПРЕСИ

Україніка в чужій пресі

= Югославська газета „Слога” в ч. 19 присвячує майже дві сторінки інформаціям про українські справи, зокрема життю і науці студентства та спортивним організаціям. В репортажі за студентського життя наведено багато фактів і цифр, освітлено вищі освітні заклади, студентські організації по всіх місцях розселення українців на еміграції та подано відомості про студентську пресу. В репортажі про український спорт знаходимо інформації про спортові об'єднання, клуби, пласт та спілку української молоді. В тексті репортажу подано репродукції з двох скульптур В. Мужина та А. Павлося.

= В регенсбургській газеті „Mittelbayerische Zeitung”, ч. 59 вміщено дуже прихильну рецензію про постановку Пучніцевої „Тоски” українським оперовим ансамблем. Рецензент Вернер Губер пише: те, що український оперовий ансамбль „в цілому дав своїми гастрольями у вокальному та сценічному відношенні, давно не доводилося чути і бачити в Регенсбурзі”. Рецензент відзначає багатий природний голосовий матеріал і прекрасні технічні якості виконавців, струнку дисциплінованість окремих виконавців, незрівняну суцільність музики і сценічної дії та повне сили звучання хорів, не зважаючи на їх чисельну обмеженість.

= В німецьких газетах („Der Kurier” ч. 168, „Fränkische Presse” ч. 59) надруковано повідомлення з Варшави з 22. липня, про те, що 32 члени „темної терористичної української повстанської армії” засуджені на смерть військовим судом в півден-

на професійних і соціальних інтересів нашої еміграції, культурно-освітня праця, національне виховання, боротьба за християнську мораль, боротьба за гідний поворот нашої еміграції на Україну”.

Свідома свого національного обов'язку газета веде далі боротьбу за покращання її змісту, за перетворення її на тижневик, а навіть щоденник.

Серед найважливіших матеріалів газети одмітимо щорічні Шевченківські числа, статтю Р. Смеречинського про Івана Франка, інтересний начерк про мистецькі праці маляра Миколи Кричевського, замітку Д. Стяга про Ол. Телігу, змістовну статтю О. Шульгина „Михайло Грушевський -- історик”.

В. П.

Від ГУПР

У зв'язку з запотребуванням робітників для промисловості в Голляндії Міждержавний Комітет опіки над біженцями в порозумінні з голляндськими заінтересованими чинниками в час від 17 до 27 червня ц. р. організував поїздку окремих національних груп ДП з американської зони для ознайомлення з умовами праці й життя робітників. Делегація серед якої були три представники української еміграції, оглядала переважно великі підприємства, як напр., заводи радієвих апаратів, жарівок, електричного приладдя фліпса, доки, машинобудівельні і металообробні заводи, деревообробні, текстильні, одягові фабрики, копальні вугілля, робітничі помешкання, лікарні і т. д. Представники уряду праці та промисловці давали делегатам вичерпні інформації. Делегація мала повну змогу розмовляти і розпитуватися усіх про все потрібне.

Після закінчення поїздки делегація склала й передала на руки представника Айжісар свій рапорт, а крім того українські делегати від свого імені передали йому ряд своїх окремих побажань і домагань. Головна Українська Переселенська Рада, заслухавши інформацію своєї делегації, визнала умови життя й праці голляндських робітників задовільними. Але запропоновані голляндським урядом умови вербування на працю для наших людей вважає менше корисними, зокрема з тієї причини, що до виїзду допускаються лише самітні люди без родин з обмеженням віку до 35--38 років життя.

Рада звертає також увагу на те, що умови праці і життя для наших самітних жінок і молодих дівчат некорисні. З огляду на те Президія ГУПР вважає, що свою позицію щодо вербування наших людей до Голляндії може зайняти лише після ознайомлення з остаточним договором на працю, що його має скласти голляндський уряд з американськими чинниками. Президія сподівається, що в дальших переговорах Американського Військового Управління з голляндським урядом наша делегація буде брати участь і обороняти інтереси нашої еміграції.

Головна Українська Переселенська Рада

☆ Як повідомляє одна штотгольмська газета відкликаних і арештованих советських посланників в Швеції і Норвегії за дружні стосунки з представниками західних держав. Советське агенство „Тасс” спростовує ці вістки називаючи їх злосливими і брехливими.

☆ Офіційно оголошено, що шлюбовакосміці королівського престолу Великобританії принцеси Єлисавети з принцом Филипом Мавбетен відбудеться 20 листопада цього року.

З ГАЗЕТ

= Естонська газета „Тевіскес Гарсас” ч. 79 повідомляє, що з переходового табору в Амберзі відійшов перший транспорт лісових робітників до Канади. Серед виїжджаючих було: 111 українців, 91 поляків, 82 литовців, 28 польських жидів, 12 лотиських, 8 білорусів, 7 бездержавних, 7 мадяр, 5 югославянців, 5 сов. громадян, решта румуни, чехи і естонці. З ними виїхало також 22 особи до своїх родичів в Канаді. Персонал переходового табору складається з 100 лотиських, 30 поляків, 25 естонців і 5 литовців.

= Литовський часопис „Мінтіс” ч. 74 пише, що коли УНПРА витратила на кожного ДП 68 американських центів, то ІРО передбачає тільки 39 амер. центів. Далі часопис пише, що коли УНПРА мала 4.000 урядовців, то ІРО матиме тільки 700 осіб.

6 місяців, і щочоці ми спали на до розі.”

Малі діти були в „яслах”, дерев'яній будівлі, де перебували всі діти молодше 7 років під час праці їх матерів. Діти граються чи сплять в заліз. ліжках під наглядом 3 старших жінок, поки їх стомлені матері не заберуть їх, повертаючись до дому. На дошці об'яв висить безліч закликів до чистоти і гігієни, але тут ніколи не прибирають і всюди повно мух.

Ми ледве встигли побачити сина Петра, розбишакуватого підлітка, що з вудкою й бляшанкою з червами збирався на Волгу -- справжній Гек Фінн з творів Марк Твена.

Петро познайомив нас з своєю дружиною, що працювала в родинному „маєтку” -- вузькій смужі землі, приблизно третину гектара. Кожна родина має подібну ділянку для своїх потреб. „Ми садимо тут горюдину для себе і на продаж”, -- роз'яснив Петро. На вільному ринку за це можна вторгувати добрі гроші. Жінка Петрова ходить майже щодня 25 км. на міський базар. До війни їздили туди вантажним авто, але тепер це єдине авто забрали для війська. Приблизно 15 жінок роблять цю „прогулянку” з молоком, огірками та помідорами.

Чому б не скласти все це на один віз і не послати лише одну людину продавати? Щоб запобігти спекуля-

в наслідок спричинення війною втрат сільсько-господарської машинерії, більше як 2/3 всього врожаю збиралося серпами, косами та допотопними жнивварками.

В основному советські маєтки вимагають значно більше працівників, ніж їх звичайно вживають в Америці. Не можна відразу перейти від дерев'яної сохи до трактору, не можна на протязі одного покоління зробити з темних сил вчених фермерів.

Петро Чебаков показав мені цілий колгосп. З 30 робітників бригади Петра лише 18 працювало в полі і 16 з них були жінки. Були тут також машиністи, сторожі, пастихи. Колгосп має свого власного спеціаліста зернових культур, спеціаліста-зоотехніка, ковала, електрика, стельмаха і римаря. Така самовистачальність потрібна в зв'язку з недостатнім розвитком шляхів сполучення, але вона дуже невидгідна.

Петро познайомив мене з своєю родиною. 19-літня Анна гнала корів. Вона розповіла мені, що була в числі 30 дівчат і 20 хлопців, що минулого року були надіслані до Німеччини пригнати 2.000 голів голштинської худоби для розподілу серед колгоспів, які згубили свою худобу під час війни.

„Це було божевілля! -- гаряче оповідала Анна. -- Це забрало у нас

„Червоний Жовтень” послав 146 чоловіків до війська, а ще 12 до військової промисловості. Повернулося лише 15, з них десять без рук та без ніг. Більшість ще у війську. Це невеликий колгосп. Він має 1250 акрів, але лише 680 ріллі, а решта -- це ліси, пасовища та непридатна земля. Це становить пересічно лише 4,6 акрів ріллі на працівника. Я пригадав собі трьох моїх братів з котрих кожний обробляє близько 200 акрів в нашому пшеничному степовому поясі, користуючись лише випадково поміччю.

Я швидко зрозумів, чому вони, повинні так багато працювати на своїй землі. На пшеничних полях кожна робітниця тримає жменю колосся в лівій руці, ріже її серпом і потім старанно складає на купу. 8, 9, 10 розів мусить жінка жати і складати пшеницю, аж поки купа має потрібний розмір. Тоді вона ретельно в'яже снопа.

Чи типовий цей колгосп?

Порівнюючи його з усіма іншими, що я їх бачив, вважаю, що він пересічний.

Тут існують теж господарства, що вживають машинерію і, порівнюючи з царською росією, Сов. Союз може вважатися механізованою країною, але ще в 1950 році, наприкінці цієї п'ятирічки, план передбачає, що лише 55% збіжжя має бути зібране комбайнами. В 1946 р.

ції, дозволено продавати кожному лише свої власні продукти, бо ціни вільного ринку дуже високі.

Яйця коштують 25 центів, літр молока -- 80 центів, кіло помідорів -- 3,5 дол. Але це лише одна сторона медалі. Петро хотів купити пару черевиків для доньки, коли вона збиралася їхати до Москви. Ціна -- 135 доларів*).

Всією землею володіє уряд, але колгоспи (їх загальна кількість біля 245.000) мають право на вільне користування нею. Але за це вони мусять відступати урядові певну кількість продуктів по низьких цінах.

Колгоспи не можуть володіти тракторами чи комбайнами -- вони вони мусять позичати їх від т. зв. „машино-тракт. станцій” (МТС), що утримуються міністерством сільського господарства. Платити за це користування колгоспи мусять теж продуктами. За офіційними даними, в період 1937--39 рр. 40% прибутку колгоспів шло до уряду і МТС, 20% на такі речі, як страхування і останні 40% ділилося в колгоспі, але поважну частку з того з'їдали величезні адміністративні видатки, що доходять до 14% і більше.

* Дипломатичний тариф; 1 долар = 12 крб. Ціна чорного ринку 1 долар = 350--400 крб. Для міжнародних розрахунків 1 долар = 5 крб.

Ухвали

Другого З'їзду Делегатів Товариства Українських Політичних В'язнів 1. 7. 1947 р.

Маючи за собою велетенський і безцінний скарб жертв та терпіння українських політичних в'язнів, — тих, що об'єднані в Товаристві Українських Політичних В'язнів і тих, що не об'єднані ще, але придуть у наші лави, і ще більше тих, що згинули і тих, що й сьогодні перевіряються в сотнях таборів, тюрем і в'язниць різних режимів за Визвольну Ідею, ми — Другий З'їзд Т-ва УПВ звертаємо свій заклик до всіх народів і держав культурного світу:

1. Щоб вони, проголошуючи світлі гасла про права людини і народів, переводили ці гасла у діло в відношенні до всіх, а зокрема до поневолених у Советському Союзі народів.

2. Щоб вони арозуміли і підтримали боротьбу українського народу, який довгі роки, до сьогоднішнього моменту вперто бореться за Ідею свободи й справедливості, ті Ідеї, які щойно згодом лягли в основи Деклярації Вілсона, Рузвелта й Атлантийської Карти і в решті.

3. Щоб вони рішуче спротивилися масакрі українського народу і підтримали його у нерівній та кривавій боротьбі за свою державну самостійність, а в парі з тим за повалення грізної для всього світу тиранії, закликає поневолених Московою народом зміцнювати спільний фронт і витримати в нашій важкій, але святей справедливій боротьбі. Нарешті пропонуємо світові, якому загрожує червоний імперіалізм, конкретні матеріяли, підкріплені фактами й цифрами, що показують дійсний стан підданих ССР:

Українську еміграцію в цілому світі закликаємо

1. Душею, серцем і ширим щоденним трудом мати тисяч в'язок із примуваням Рідного Краю, вросатись в його життя і змагання до остаточного завершення його одвічних прагнень.

2. В обличчя цього змагання припинити всякий розбрат всередині еміграції. Осудити рішуче всяке безчечення і використовування для вузьких партійних цілей цього змагання.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

До дискусії про Хвильового

Високоповажаний Пане Редакторе!

В ч. 24 Вашої газети в „Листах до Редакції” вміщена відповідь пані О. Л-ч на мою статтю „Загірна комунa і ми”. В цій відповіді перефразовані деякі факти, отже дозволю собі просити Вас дати мені місце для потрібних вислень.

До творчості М. Хвильового в цілості я ставився з великим респектом і про цю виняткову постать у нашій літературі я згадав з пошаною на початку названої моєї статті. З усієї літературної творчості пок. М. Хвильового я не можу погодитися лише з новелями „Мати” і „Я”, як з творами чисто патологічними. Отже дискусія може мати місце тільки в межах оцінки цих двох новел, а не всієї творчості пок. письменника. Тим часом пані О. Л-ч прикладає мої вирази „потворности” і „блюзнірства” до характеристики всієї літературної спадщини М. Х-го, проти чого я рішуче протестую.

Тепер щодо суттєвих тверджень мою опонента.

Пані О. Л-ч каже: „Я чекіст, але я людина” — пише М. Х. в новелі „Я”. Так, він глибоко людина і щоб зрозуміти його, можливо, теж треба бути людиною”.

Бачите, шановна пані, як на чий погляд Я, напр., думав і не перестав думати, що людському розумінню доступне все людське. Так само, як котів котяче, чи вовків вовче. Можливо, що кіт розуміє кішку, коли вона їсть своє власне писля, але ми, люди, того зрозуміти не можемо. Натомість дуже добре розуміємо сучку, що під час материнства допускає до свого сос-

Тому вітаємо палко Ідею й акцію Координаційного Українського Комітету та закликаємо всі здорові сили політичної еміграції включитися в цю акцію.

Українську еміграцію обох Америк закликаємо і далі стояти на сторожі наших прав та зокрема підсилити акцію в справі правильної розв'язки становища політичних втікачів, а головню діячів культури й науки, інвалідів Визвольних Змагань і неадієвих до фізичної праці.

3. Центральне Представництво Української Еміграції в Німеччині й інші українські суспільно-громадські організації закликаємо невпинно боротися за український внутрішній мир та за підвищення громадської моралі, щоб невідраді та не раз ганебні явища, яких ми були свідками в останні два роки, не повторилися.

До колишніх українських політичних в'язнів всіх режимів і тюрем ставимо домагання:

а) Об'єднатися в Товаристві Українських Політичних В'язнів для дальшої праці на користь Ідеї, за яку вони терпіли.

б) Зберегти для майбутніх поколінь у спогадах і матеріялах пройдений шлях посвяти і боротьби за Українську Державу.

в) Представити зовнішньому світові докази й свідчення того фронту визвольної боротьби українського народу, який ішов через табори, тюрми і в'язниці.

г) Належно розгорнути справу допомоги потребуючим товаришам-політичним в'язням та тим, що після них лишилися.

Управу Товариства Українських Політичних В'язнів закликаємо на кінець: пожавити ще більше діяльність Товариства та поширити й заживлявати його членство, щоб ці вимоги З'їзду були реалізовані.

ця також залишене без матері кошеня.

Ось, напр., під час Великої французької революції, коли Робесп'єр гнав людей на ешафот, генеральним прокуратором республіки був Дантон, що скріплював своїм підписом усі смертні вирокі. Був, значить, обер-чекістом, предтечею Дзержинського. Історія нам каже, що деякі викриті французькі роялісти в останню хвилину перед своїм арештом бігли просто до Дантона і добровільно віддавали себе в його руки. Дантон вислухував цих контрреволюціонерів, брав папір, підписував їм перепустки за кордон і з пересторогою: „Щоб вас за 24 години не було у Франції!” виганяв їх за двері. Знаємо, нарешті, подібну історію із споминів Дм. Дорошенка, коли автор їх, опинившись у Києві під большевиками, відвідав Юрка Коцюбинського і дістав від нього перепустку на виїзд за кордон.

Не знаю, як думає пані О. Л-ч, але, на мій погляд, в особі Дантона (чи Ю. Коцюбинського) уживалися одночасно дві натури: чекіста і людини. А що ж це, дозвольте запитати, за людина в особі того чекіста з новелі „Я”, що гонить на ешафот не тільки ненависних йому противників „загірної комуні”, а й стріляє власноручно свою власну матір? Та ж це „людина”, (а пані О. Л-ч навіть хоче писати її з великої букви!), якої злякався сам творець її і наклав на себе руки.

Та, Боже мильй, чи треба доказувати цьому, особливо жінці, що Ідея материнства — це ті найбільші святощі, без яких нема на світі не тільки родини, не тільки нації, а нема всього людства. Нема взагалі

життя. Перегляньмо твори Т. Шевченка — скільки чуття там вилито на вислови пошани до материнства! Перегляньмо інших українських письменників, перегляньмо всю світову літературу — скрізь Ідея материнства (з великої літери особливо),

ставиться п'єдестал. Лише в новелях „Я” і „Мати” цю життєву основу перенесено в жертву абстрактові. В дискусії на цю тему, признаюся, почувую себе не тільки дивно, а й зовсім таки ніяково.

Федір Дудко.

Нові кадри економістів

„Не кожне нещастя, що спадає на нас, є прокляттям: перешкоди, з якими ми повинні боротися, є часто нашим благословенством. Переможені труднощі не тільки вчать нас перемагати, але й гартують до майбутньої боротьби” — ці слова, що їх цитує американський педагог і філософ Орисон Марден у своїй книжці „Воля і успіх”, можна сміло прикласти до частини нашої молоді, що опинилася серед несприятливих обставин на еміграції.

Такі думки насувалися під час дипломних іспитів, що відбувалися в Українській Високій Школі в Мюнхені 28. червня і 18. липня ц. р. А треба знати, що УЕВШ в Мюнхені — це перша українська висока школа, що почала діяти зразу по розвалі Німеччини в 1945 р. і яка, поборовши різні труднощі організованого і матеріяльного характеру, працює з повним успіхом далі разом з іншими нашими високими школами.

Для нас дипломні іспити студентів УЕВШ були цікаві ще й тим, що ми хотіли наочно переконаватися, як працює наше високе шкільництво і наша студентська молодь, зокрема тепер тут на чужині. І мусимо сказати, що ми були дуже приємно вражені.

Іспити відбувалися в трьох групах, а саме: 1. група народнього господарства (предмети політичної економії і економічної політики), 2. група бухгалтерії і 3. група торговельного права. Для кожної групи була окрема іспитова комісія в складі трьох професорів, себто разом дев'ять професорів і доцентів під керівництвом ректора цієї школи проф. Б. Мартоса.

До іспиту на звання дипломованого економіста були допущені студенти, що прослухали (6) шість семестрів і склали іспити з усіх прослуханих предметів в УЕВШ або інших високих економічно-торговельних школах в краю чи за кордоном і написали відповідну семінарну працю з кооперативно-економічної тематики.

3. ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

В ч. 28 нашого часопису у відділі „З Української преси” вміщено за „Урядовим Вістником Укр. Кат. Церкви” Спростування неурядливої вістки”. У зв'язку з цим редакція дістала листа, такого змісту:

До Хв. Редакції „Наше Життя” Авґсбург.

Хв. Редакціє!

Може не відмовитися помістити у Вашім тижневику слідуючий предлюдий запит:

Кому і на що це потрібне?

У зв'язку з поміщенням в тижневику „Наше Життя” ч. 28 із 21. 7. д. р. „Спростування неправдивих вісток”, не є мені ясною. Конечність цього і це якраз на передодні свята Кн. Володиміра.

Я багато разів бував свідком урочистих вітань наших Митрополитів-Владик при різних нагодах представниками навіть нехристиянських віроісповідань пр. жидами з Торою і т. п. Бачив у цих Владик достойну привітливості та поважне ставлення до таких делегацій.

Можливо — що я, незнаючи канонічних приписів, помиляюсь, але при читанні цього ж спростування — не знаю чому — але дивно якось зачепило моє українське серце. Брати ж!

З високою до Вас пошаною

Др. Степан Дмоховський

Дипломовий іспит склали й одержали академічний титул дипломованого економіста 22 особи.

Багато із цих осіб, — це вже відомі громадсько-кооперативні працівники, яким не пощастило до другої світової війни закінчити високу школу, або такі, що хоч і скінчили високі школи, але серед воєнної завірюхи погубили свої документи.

Вимоги до іспитів були високі, але й студенти були добре озброєні знаннями і майже всі задовольнили своїми відповідями професорів іспитової комісії та присутніх гостей.

Новим дипломованим економістам, що використали нагоду перебування на еміграції для доповнення свого знання бажаємо якнайкращих успіхів у праці для української економіки, яка була, є і завжди буде основою суспільного, культурного й політичного життя. Бо ж така нагода ледве чи вдруге буде в житті наших вигнанців, як от тепер тут, у Німеччині.

КУЛЬТУРЦЯ ХРОНІКА

Французька мова. Філологічний комітет ЮНЕСКО в Парижі запропонував для Європи, Сов. Союзу та Близького Сходу французьку мову як загальноприйнятну в першу чергу, а англійську — в другу. Решта світу мусить прийняти англійську в першу чергу і французьку в другу.

Советський театр. Німецькі газети передрукують з „Ізвестій” відомості про новий оперовий план, який запроваджує ґрунтовні реформи в советському театрі. Новий план віддає перевагу тим операм і балетам, що відбивають життя Сов. Союзу замість старих музичних творів класичного характеру, як це було досі. Велике число нових опер, відзначених сталінською премією заведені до плану. Назви деяких творів такі: „Севастополь”, „Молодая гвардія”, „Осада Ленінграда”, „Дочь народа”, „Неустрасимые люди”.

Книжка Леона Блюма „Погляд на людство” — спостереження і уваги щодо французької руїни під час останньої війни вийшла в німецькому перекладі в Цюріху. Леон Блюм писав цю книгу перебуваючи по різних в'язницях, а сама книга французькою мовою з'явилася у світ ще до звільнення Блюма з Вухенвальдського концентраційного табору.

Бенвенуа, — „невідома любов” Райнера Марії Рільке, — видала в Парижі свої спогади з численними до цього часу невідомими листами поета під назвою „Рільке і Бенвенуа”.

Галерея сучасного мистецтва. В Штутгарті 7-го червня відкрито виставку, де експоновано мистецькі твори, з приватної галереї сучасного мистецтва Гаубріха в Кельні. Серед численних експонатів мистців всіх національностей відзначаємо скульптуру українського мистця Архипенка, француза — учня Родена Деспіо, французького скульптора Майоля, артистів-маларів білорусько-жидівського мистця Марка Шагала, німецьких — Фура, Марка, Кокоски та багатьох інших.

НАШЕ ЖИТТЯ

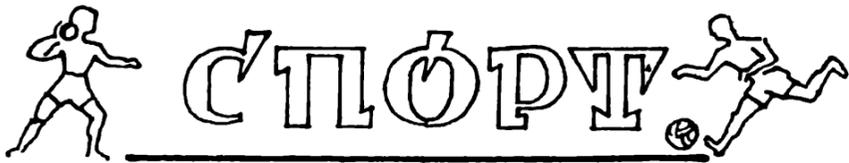
UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE”

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

Адреса Редакції та Адміністрації: Augsburg, Spreuer Str. 1 (Ecke Birkenfelder Str.). Адреса для листування і громадських порад: Ukrainian Newspaper „Our Life” Augsburg, Postamt 3, Postfach.

Редагує Колегія. Ліцензія: П. Котович. Видав.: Владислава Січка „Наше Життя” в Авґсбурзі. Authorized by Military Government ICD, Press Brand OMOB. Licensee: P. Kotowycz.

Druck: Hans Holzmann, Bad Wörishofen

„ЧОРНОГОРА”, Авсбург -- „СТЕП”, Ділінген 6 : 1 (1 : 1)

У неділю 2. серпня відвідала Ділінген авсбурзька футбольна дружина „Чорногора”. У першій половині ділінгенці ставили гостям опір і результат змагань до половини виносив 1 : 1. У другій половині гості приступають до успішної атаки на ворота „Степу”. Змагання закінчилися перемогою „Чорногори” 6 : 1 (1 : 1). Поміч не виконала свого завдання, напад не зважаючи на деякі гарні комбінації був слабкий. Взагалюк у дружині „Чорногори” помічається брак систематичного тренінгу й зіграності. Наша скромна порада для „Чорногори”, якщо хочете затримати свій престиж, мусите перед осінньою рундою добре попрацювати над собою.

„ЧОРНОГОРА” -- „ОЖЕЛ БЯЛИ”, Авсбург 7 : 1

УСТ „Чорногора” розіграла в себе реваншові футбольні змагання з польським клубом „Ожел Бяли”, Авсбург. Змагання закінчилися перемогою „Чорногори” 7 : 1.

„ЧОРНОГОРА” -- ПОЛ. ДРУЖИНА, (Інгольштадт) 2 : 0.

В Інгольштадті УСТ „Чорногора” розіграла товариські футбольні змагання з місцевою польською дружиною. Змагання закінчилися перемогою авсбурзької „Чорногори” 2 : 0.

„ЧОРНОГОРА” (юніори) -- „БЕРКУТ” (юніори), Новий Ульм 3 : 2.

ДИТЯЧІ Й ЮНАЦЬКІ ВИДАННЯ

призвані для вжитку Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури -- ОПДЛ

1. Сонечко — журнал для наймолодших дітей. Виходить раз на місяць. Адреса: „Sonetschko”, Ellwangen, Jagst, Lager IRO 709.

2. Малі друзі — журнал для дітей молодшого й середнього віку і молодших пластових новаків. Виходить від липня ц. р. раз на місяць. Ціна числа 1 НМ. Адреса: „Mali Druzzi”, Augsburg, Spreyerer Str. 1.

3. Юні друзі — журнал для дітей старшого віку і старших пластових новаків. Виходить раз на місяць. Ціна числа 1 НМ. Адреса Редакції: „Juni Druzzi”, München, Dachauer Str. 9/II. Адреса Адміністрації: „Juni Druzzi” — Кооп. „Plast” Bayreuth, Leopold-Kaserne.

4. На сліді — журнал пластового юнацтва. Виходить раз на місяць. Ціна числа 2 НМ. Адреса: „Na Slidi” — Кооп. „Plast”, Bayreuth Leopold-Kaserne.

5. Нашим дітям — неперіодичний збірник-альманах. Ціна першого числа 4 НМ. Замовляти: Verlag „Labor”, München, Rosenheimer Str. 46 a.

6. В-во „Нашим дітям” видало досі для наймолодших дітей: 1. О. Судомора: Діти, одгадайте! 2. М. Коцюбинський — О. Судомора: „Про двох папків, дві кізочки”, 3. Е. Яворівський — Е. Козак: „Казка дітям невелика, про курчатко й про шулку”, 4. Н. Забіла — Е. Козак: „Хатинка на ялинці”, 5. Н. Забіла — В. Манастирський: „Пригоди з автобусом”, 6. Н. Забіла: „Півник та курочка”, 7. Н. Бурик: „Гусеня”, 8. І. Франко, Брати Гріммі: „Казки”, 9—10. В. Гренджа-Донський — В. Манастирський: „Байка про козу та вовка” і „Пригоди зайчика”, 11. Роляник: „Чорний Долько”.

Для дітей молодшого й старшого віку та для юнацтва: 12. І. Франко: „Коли ще звірі говорили”, 13. А. Чайковський: „За сестрою” — істор. оповідання.

В друку: М. Вовчок — Я. Гніздовський: „Сестричка Мелася”, Б. Данилович — М. Михалевич: „Летючий корабель” — казки, Р. Роляник — М. Михалевич: „Хлопці з зеленого бору” істор. оповідання-казка, О. Судомора: „Бім-бом”, Р. Завадович — В. Вербицький: „Казка — вигадка смішна про ведмедя ласуна”, Л. Глібів — О. Судомора: „Байки” і інші.

БАТЬКИ! Купуйте своїм дітям рідну дитячу книжку, — вона збереже їх національно на чужині! Коли йдете далі в дорогу — не забудьте взяти з собою і дитячі книжки!

Звертайте увагу на знак ОПДЛ на виданнях для дітей і юнацтва — тільки видання з цим знаком є перевірені й признані вартісними для читання.

КНИЖКОВІ НОВИНИ ОСТАННІХ МІСЯЦІВ

1. Батряний Іван: Тигролови, част. I і II, роман	8:50
2. Бескид Ю.: Теофанова дочка	4—
3. Гайдариєвський В.: Ще одно кохання, повість	10—
4. Земляк Ю.: Праця — основа життя	2—
5. Дпл. Інж. Кандіскаліс: Технічний порадник ілюстр.	7—
6. Кащенко-Криниця: Полум'яна земля	4:50
7. А. Кащенко: Під курсуном, повість	8—
8. Ю. Клен: Спогади про неоклясиків	3:50
9. Марден: Воля й успіх	15—
10. Нижанківський Б.: Шедристь	3:50
11. Огмачка Теодосій: Поет, поема у трьох част.	14—
12. Петро Павлович: Слідами Михайла Коцюбинського, (ілюстр. збірн.)	6—
13. „ ” Поділля, історичні пам'ятки	5—
14. Інж. Приходько: Порадник шоферів	15—
15. Проф. Д-р. Стинський В.: Чужинці про Україну — п'яте вид.	8—
16. І. Франко: Захар Беркут	10—
17. „ ” Коли ще звірі говорили	4—
18. М. Капустинський: Похід українських армій на Київ—Одесу	13—
19. Мар'єнко І.: Практичні вправи з географії — з атласом	10—
20. — Хорс — журнал красного письм. і мист. ч. I.	12—
21. — М. У. Р. ч. III (друком)	10—
22. Козбур Тарас: Дитяча Абетка	7:50
23. Судомора: Дві кізочки — (нашим дітям)	3—

При гуртових замовленнях 15—25% знижки. Замовляти:

Українська Книгарня
München, Dachauer Straße 9/I

Передплачуйте „Наше Життя”!

Земля нічия

Так під час війни називають землю між ворожими окопами і так назвав англійський тижн. „Манчестер Гардіен Уікл” свою статтю про політичне становище на західних кордонах Китаю. „Може бути — пише тижневик, — що китайські повідомлення про напад Зовнішньої Монголії на Китайський Туркестан (Сінцзян) з'являються трохи перебільшеними, але вони цілком вірогідні. Справа в цій далекій країні, де поза тибетськими горами зустрічаються кордони Росії, Монголії, Китаю, Індії і Афганістану, — може трапитися — і трапляється все, що завгодно. Юридично Сінцзян — це провінція Китаю, від якого він відділений майже двома тисячами кілометрів пустелі. Як наслідок цієї ізоляції його мешканцям, біль-

шість з яких це дунгани й різні тюркські народи, всі мусульмани, доводиться орієнтуватися на захід і північ, де нема таких перешкод і де сила Советського Союзу дуже наблизилася до них з часу побудовання Турксибу в 1930. р. В 1942 р. кит. уряд зробив спробу відновити свій вплив в країні, і без спротиву з боку Советів йому вдалося замінити губернатора і провінціального уряд. Тепер під час напруження китайсько-советських відносин, нема нічого дивного в похвальному советській діяльності в Сінцзяні, де авторитет китайського уряду значно підупав.

В цьому випадку маріонеткова Зовнішня Монголія або т. зв. Монгольська Народна Республіка буде зручним пунктом для інвазії.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

оголошує запис студентів
на зимовий семестр 1947-48

Записуватися можуть особи з закінченою середньою освітою. До прохання про прийняття треба долучити матуральне свідоцтво, по можливості інші шкільні документи про освіту в оригіналі та завірені копії, власноручно писаний життєпис, три фото знімки та посвідку про виплату вписового у розмірі 30 рм. від тих, що вперше записуються в УВУ на студії.

Записуватися можна на всі семестри на:

1. Філософський факультет.
2. Факультет права та суспільно-економічних наук з відділами:
 - а) права
 - б) суспільно-економічним

Студійна семестрова оплата становить 200 РМ., а вписове — 30 РМ. Лекції починаються 1 жовтня 1947 р. Всяке листування треба спрямовувати на адресу: Ukrainische Freie Universität, München 8, Versaillesstr. 4/III.

Запис до УВУ відбуватиметься від 1. IX. до 30. 9. 1947. Заяви треба подавати особисто щодня крім суботи від год. 10 до 12 до секретаріату факультетів:

Мюнхен, Версайлерштр. 4. Версайлершале 3 пов.
(Доїзд трамваєм ч. 19 до Грільнарцерштрассе)

РЕКТОРАТ
Українського Вільного Університету

ОГОЛОШЕННЯ

Кооператива „Лябор” у Мюнхені, Розенгаймерштр. 46 а, II. пов. поповнюючи свою книгозбірню **КУПУЄ І МІНЯЄ РІЗНІ КНИЖКИ** Нехай не марнується між Вашими речами ані одна книжка. Приносьте книжки і таким робом причиниться до утворення великої бібліотеки на еміграції

До Філій СУВ

Головна Управа Союзу Українських Ветеранів (СУВ) цим повідомляє, що з'їзд який відбувся в Берхтесгадені 19.—20. липня 1947 року, нічого спільного з нашою організацією СУВ не має.

Головна Управа СУВ докладніших інформацій про перебіг цього з'їзду не має. Вважаємо, що цей з'їзд був скликаний без погодження ЦПУЄ якимись безвідповідальними людьми.

29. 7. 1947 р.

Головна Управа СУВ

До наших Передплатників!

Місячна передплата „Нашого Життя” становить 5 нім. марок.

Крім 4 або 5 чисел „Нашого Життя” передплатники безплатно діставатимуть місячні додатки:

1. „Господарсько-Кооперативне Життя” (ціна в продажі 1,50 нім.)

2. „Малі Друзі” — часопис для дітей (ціна в продажі 1 нім.)

У липні місяці для постійних передплатників, що не мають залежності в передплаті часопису, буде розіграно на лотерії певну кількість книжок, що за останній час з'явилися на книжковому ринку.

Від 1. серпня ц. р. припинено висилку часопису тим передплатникам, що мали залежності в передплаті.

Адміністрація „Н. Ж.”

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Місячна передплата „Нашого Життя” виносить 5 нім. Оплата за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 нім, 1/2 стор. — 350 нім, 1/4 стор. — 200 нім, 1/8 стор. — 100 нім, 1/16 стор. — 50 нім, 1/32 стор. — 25 нім. — Розшуки — 50 пфенігів за кожне окреме слово. Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення. Без попередньої оплати оголошень друкувати не будемо.

РОЗШУК УКУЮТІ

(при листуванні подавати ч.)

831 а. Дочку Немкович Тамару розшукують батьки. Зголошуватись до Адмін. „Нашого Життя”.

834. Фузня Ольга, Бугай Варвара шукає рідних та знайомих. Писати: Мітентвальд, Естеркасерне, Бл. 3.

836. Антонів Микола (Розенгайм (136) Гавтерштрассе 24, в Фіше) шукає Завадовських та Чудоновича Юру.

837. Возняк Йосиф з с. Підрясна пошукує свою матір Франціску і брата Дмитра Возняків. Повідомлення надсилати. Корнберг б. Вебра, ДП Лягер.

838. Захарова Віра розшукує Захарова Олександра. Повідомити на адресу: Мітентвальд, Естеркасерне. Бл. 3.